

Korte samenvatting Pleidooi voor Weifelschap

Nog geen eeuw geleden ontdekten wetenschappers hoeveel energie vrijkomt bij de splijting van atoomkernen. Tegenwoordig gebruikt men die kennis ook voor vreedzame doeleinden: het opwekken van stroom of het bestralen van kankerpatiënten. Maar de eerste toepassing was een militaire en leidde tot de vernietiging van Hiroshima en Nagasaki. Ondanks omvang en nasleep van die gruwelijke bombardementen is de militaire toepassing almaar verder ontwikkeld en toegankelijk geworden voor een toenemend aantal landen. Wie kerncentrales heeft én kennis draagt van verrijking, kan een eigen bom maken en de zoveelste kernmacht worden. Het voortbestaan van kernenergie hangt minder af van haar nut dan van haar schadelijkheid, stelt De Groen.

Els de Groen, schrijver, dichter en voormalig Europarlementariër, verdiepte zich rond haar dertigste al in radioactiviteit. Het bleek belastende kennis die tevens haar bezorgdheid over de wapenwedloop verklaart. Nog tijdens de Koude Oorlog ondernam ze veel reizen naar Oost-Europa.

Al die reiservaring over een periode van 20 jaar deed haar in 2004 in het Europees Parlement belanden, waar ze zich niet alleen met nieuwe lidstaten bezighield, maar ook met uraniumwapens. Dat laatste gebeurde in nauwe samenwerking met de ICBUW, de International Commission to Ban Uranium Weapons.

Kennis is voornaam, vindt De Groen, maar duidelijk is dat ethiek de techniek niet heeft kunnen bijbenen. Vandaar haar pleidooi voor weifelschap: weifel aan wat we weten maar onvoldoende doorgronden om de gevolgen te overzien. *De ontketende atoomkracht, zegt Einstein, heeft alles veranderd behalve onze manier van denken. De oplossing voor dat probleem ligt in het hart van de mensen.* Als we onze denkwijze niet bijstellen met ons hart, dreigen we moderne versies van Fred Flinstone te worden, steentijdmensen met een nucleaire knuppel.